

LBRIS

We know
books

LUCIAN BUNEA

DINCOLO DE RĂNI

O CĂLĂTORIE
SPRE SUFLETUL
UNEI FAMILII

GHID PENTRU
DEPĂȘIREA PROVOCĂRILOR ADOPTIEI



EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

1. INTRODUCERE	7
2. PRIMELE LUNI DE ADAPTARE	13
3. TRAUMA ȘI ATAȘAMENTUL	17
Înțelegerea traumei	17
Comportamente de evitare	18
Așașamentul nesigur	19
Răbdarea și sprijinul constant.....	20
4. ADAPTAREA SOCIALĂ	27
Provocările adaptării sociale	25
Jocuri și activități terapeutice	29
Explicații psihologice	33
Implicațiile acestui comportament asupra dinamicii sociale și familiale	35
Gestionarea și echilibrarea comportamentului.....	36
Concluzie	37
5. MINCIUNA SAU ASCUNDEREA ADEVĂRULUI	39
Metode de corectare și prevenție.....	39
Înțelegerea cauzelor minciunii	39
Metode de corectare a comportamentului	41
6. GELOZIA PĂRINȚILOR ADOPTIVI	
PE CEI DIN ANTURAJUL COPILULUI	45
Cauzele geloziei în rândul părinților adoptivi	46
Implicațiile geloziei în dinamica familiei.....	47
Cum pot fi gestionate aceste sentimente de gelozie?	49

7. TRANZIȚIA DE LA ASISTENTUL MATERNAL LA FAMILIA ADOPTIVĂ	53
<i>Dificultățile tranziției emoționale</i>	54
<i>Procesul de estompare a amintirilor</i>	55
<i>Semnificația estompării amintirilor</i>	55
<i>Cum poate fi sprijinit copilul în această tranziție?</i>	56
<i>Concluzie</i>	58
8. DINAMICA FAMILIALĂ DUPĂ ADOPTIE	59
<i>Evoluția în timp, creșterea încrederii, stabilizarea emoțională și integrarea totală a copilului în noua familie..</i>	59
<i>Concluzie</i>	65
9. COROLAR	67
<i>Leții învățate, creșterea încrederii și stabilizarea totală a copilului în noua familie.....</i>	67
<i>Dezvoltarea încrederii între copil și părinți</i>	70
<i>Dezvoltarea încrederii copilului în sine</i>	70
<i>Reducerea crizelor emoționale</i>	71
<i>Apartenența la familie</i>	72
<i>Identitatea familială</i>	73
<i>Rolul în familie și comunitate</i>	74
<i>Dezvoltarea relațiilor sănătoase</i>	75
<i>Reziliența emoțională</i>	75
10. GHIDURI DE GESTIONARE A TRAUMELOR EMOȚIONALE ALE COPIILOR ADOPTIVI	77
<i>Sugestii pentru părinții adoptivi</i>	87
BIBLIOGRAFIE	94

INTRODUCERE

Procedura adopției poate părea complexă, dar este structurată în pași clari pentru a asigura siguranța și bunăstarea copilului.

Iată o explicație simplificată a pașilor și actelor necesare:

I. EVALUAREA INIȚIALĂ ȘI ATESTAREA CA ADOPTĂTOR

Cerere de atestare:

Primul pas este să depui o cerere la *Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului (DGASPC)* pentru a fi atestat ca persoană sau familie aptă să adopte.

Documente necesare:

- Copii după actele de identitate.
- Certificate de căsătorie (*dacă e cazul*).
- Adeverințe de venit (*pentru a dovedi stabilitatea financiară*).
- Certificat medical care să ateste sănătatea fizică și psihică.
- Cazier judiciar (*să nu ai antecedente penale*).

- Certificat de integritate.
- Evaluarea socială și psihologică.

Ce presupune o evaluarea socială și psihologică?

Un asistent social și un psiholog vor evalua mediul tău de viață, relațiile de familie și capacitatea ta de a oferi un cămin stabil și iubitor. Este un proces de evaluare care durează câteva luni.

Mai departe, managerul de caz te va îndruma pas cu pas, cum să faci și ce acte să mai aduci, pentru a obține atestatul de părinte adoptator.

II. ACREDITAREA

După ce toate actele și evaluările sunt în ordine, primești un atestat de adoptator, valabil timp de 2 ani. Acest document îți dă dreptul de a adopta și confirmă că ești pregătit să ai grijă de un copil.

III. POTRIVIREA CU UN COPIL

După obținerea atestatului, începe procesul de potrivire între adoptator și copil. Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului te va pune în legătură cu un copil a cărui situație este compatibilă cu profilul și dorințele tale (*vârstă, sex etc.*). Urmează întâlniri cu copilul, supravegheate de un asistent social, pentru a stabili dacă există o conexiune emoțională între voi.

IV. ÎNCREDINȚAREA ÎN VEDEREA ADOPTIEI

Dacă se stabilește o legătură pozitivă între tine și copil, se trece la etapa de încredințare pentru o perioadă de 90 de zile. În acest timp, copilul va locui cu tine și va fi monitorizat de autorități pentru a se asigura că tranziția este una bună.

V. FINALIZAREA ADOPTIEI

După perioada de 90 de zile, dacă totul decurge bine, poți depune o cerere la instanță pentru finalizarea adopției. Instanța emite hotărârea de adopție, care îți conferă toate drepturile legale asupra copilului. Actele necesare pentru acest pas sunt: Certificatul de naștere al copilului; Certificatul de căsătorie al părinților adoptatori (*dacă e cazul*); Atestatul de adoptator; Documente care să dovedească întâlnirile și evaluările pozitive din perioada de încredințare.

VI. OBTINEREA NOULUI CERTIFICAT DE NAȘTERE

Odată ce instanța aprobă adopția, copilului i se eliberează un nou certificat de naștere în care numele adoptatorilor figurează ca părinți.

Acest proces poate dura de la câteva luni până la câțiva ani, în funcție de situația copilului și de complexitatea fiecărui caz. Este important să ai

răbdare și să fi pregătit emoțional pentru toate etapele.

Și acum gata cu partea legală și pașii de urmat. Asta a fost partea ușoară...

CONTEXTUL ADOPTIEI – PRIMELE EMOȚII ȘI PROVOCĂRI

În care vă povestesc cum a început și cum a continuat totul (*poate vă regăsiți*):

Eu și soția mea, să zicem Lucian și Aura, eram căsătoriți de cinci ani și ne doream, în special, soția mea, un copil. După câțiva ani de încercări fără succes, de analize care mai de care mai scumpe și mai neauzite, după consulturi la medici specialiști și mai puțin specialiști, după multe vizite și teste, în noiembrie 2017, vestea a venit ca un fulger: Aura avea cancer uterin. Diagnosticul ne-a copleșit. În aprilie, același an, murise mama mea, tot de cancer, iar cu doi ani înainte, tatăl meu. Nu doar că visul de a avea un copil părea să se destrame, dar viața Aurei era în pericol. După o perioadă de șoc, Aura a decis să lupte. A fost operată (*uter, trompe uterine, ovare și ganglioni*), iar intervenția a fost un succes. Totuși, vestea că nu va putea să aibă copii biologici ne-a lăsat pe amândoi cu sufletul greu. Aura plângea pe ascuns de câte ori vedea femei gravide sau când se discuta despre asta. Timpul trecea și, cu

toate că sănătatea Aurei se stabilizase, dorința de a deveni părinți rămăsese vie. După multe discuții și momente de ezitare, am început să luăm în considerare adopția, deși ideea nu ne încânta peste măsură. Procesul nu a fost așa dificil cum ne așteptam, dar a durat destul de mult. Au fost multe întâlniri cu asistenți sociali, interviuri și evaluări. De multe ori ne-am simțit copleșiți de birocrație și de timpul lung de așteptare. Ne-am confruntat cu frici și nesiguranțe: „Oare o să avem copilul nostru? Oare vom fi părinți buni? Oare copilul se va atașa de noi?”. După aproape doi ani de așteptare, într-o zi, am primit un telefon de la Direcția de Asistență Socială. Eram chemați la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului. Se schimbase legea și urma să ne pună la curent cu noile reglementări care spuneau că, după 6 luni de așteptare la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului a județului de reședință, trecem la lista de așteptare la nivel național. Practic, ni s-a spus că nu mai avem șansa de a adopta (*am uitat să spun că eu aveam 48 de ani, iar Aura 41 la momentul acela*). În doi ani de așteptare ajunsesem de pe locul 169, pe locul 162 sau cam așa ceva, deci la nivel național, ce șansă aveam? Doamna psiholog și doamna manager de caz ne-au rugat să ne mai uităm o dată în lista copiilor greu adoptabili. Eu nici n-am vrut să aud! Ne mai uitaserăm cu doi ani în urmă și încă mă mai treceau fiorii când îmi aduceam aminte de câte boli și necazuri aveau majoritatea copiilor din acea listă. Aura a zis să mai facem o încercare. Am început să ne uităm

(mai mult Aura) la listă. Eram pe punctul de a pleca, când Aura mi-a zis:

— Uite! Ea e!

M-am uitat și din ecran mă privea o fetiță cam de vreo 5-6 anișori (*poza era mai veche*), cu părul negru prins în codițe, cu tenul măsliniu și cu niște ochi căprui plini de sclipiri năzdrăvane.

— Ea e, ea e, ea e a noastră! Aurei i se umeziră ochii care parcă mă rugau să fiu de acord cu ea. Doamna R., managerul de caz, a început să ne spună că abia ieri a fost trecută în lista celor greu adoptabili. Am întrebat dacă are vreo boală care a adus-o în acea listă. Avea „o boală”... doar că nu a ei... Era o fetiță rromani. De aceea nu a vrut nimeni să o vadă, deși era adoptabilă de la 2-3 ani, de aceea a ajuns la 7 ani să fie încă în sistem și asta a făcut să fie și mai dificil să își găsească o familie. Am stabilit! Daria, căci așa se numește fetița, urma să ne fie fiică, să fie fetița noastră. Am făcut demersurile pentru o primă întâlnire.

Am așteptat cuminți în parc, aproape de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, să vină asistenta maternală cu Daria. Timpul trecea incredibil de greu... Au apărut. Fetița nu era timidă, avea ochii mari, curioși ne privea cu interes, ne studia. Au urmat câteva luni de vizite și întâlniri. Încetul cu încetul, Daria a început să se deschidă, iar noi am început să ne simțim tot mai confortabili în rolul de părinți (*cel puțin, așa credeam, căci ce a urmat adopției, ne-a dat peste cap complet*).

PRIMELE LUNI DE ADAPTARE

După un proces lung și plin de toată paleta de trăiri, am finalizat adopția și Daria a devenit oficial parte din familia noastră. De aici încolo, vreme de aproape șase luni, a început ceea ce aș putea să numesc „haos emoțional total”. O perioadă de încercări și obstacole, peste care nu credeam că vom putea să trecem.

Aura a intrat în concediu de acomodare și stătea toată ziua împreună cu Daria. Veneam de la serviciu și o vedeam în fiecare zi mai slabă și mai străvezie. Devenise cenușie la față. A slăbit 7 kg în două săptămâni, în condițiile în care ea era deja slăbuță. Daria părea și cred că și era nefericită. Nu voia mai nimic de mâncare, în afară de *junk food* (*McDonalds, șnițel cu cartofi prăjiți și cam atât*). Aura încerca tot felul de mâncăruri. Pur și simplu, nu mânca, nu îi plăcea. Își dorea tăiței cum îi facea nașa (*asistenta maternală îi este și nașă de botez*). Ulterior, după multe încercări de a găsi ce își dorea, am aflat că era vorba despre tăieței de la supele instant. Începusem să nu mai suport să o văd pe Aura cum se topește pe picioare. Începusem să mă

gândesc serios să vorbesc cu Aura să o ducem înapoi și am și deschis subiectul. S-a dovedit că amândoi ne gândeam la asta, dar discutând, ne-am adus unul altuia argumente pentru care să nu facem așa prostie.

E CRUCIAL
SĂ DISCUȚAȚI DESPRE ASTA!
NU ȚINEȚI ÎN VOI! NU VĂ
MĂCINAȚI SINGURI!

În timpul discuției am înțeles ceva, ce de altfel era o stare de fapt... Noi eram adulții în ecuația asta. Dacă noi, adulții, la noi acasă, avându-ne unul pe celălalt, ne simțeam așa de dezorientați, speriați, descurajați, cu nervii întinși la maximum, oare cum se simțea Daria, singură cu doi străini, într-o casă străină, fără să aibă pe nimeni cu care să împartă fricile, furiile și dezamăgirile, singură într-o cameră care nu era a ei, într-o casă în care nu a vrut să vină, plecând de la cei care au crescut-o până atunci.

NU PLECAȚI DE LA
PREMISA CĂ FACEȚI UN
BINE COPILULUI! POATE PE
TERMEN LUNG AȘA STAU
LUCRURILE, DOAR POATE.
PE TERMEN SCURT, ÎNSĂ,

NIMIC MAI FALS. COPILUL
NU VREA SĂ PLECE DIN
SIGURANȚA CĂMINULUI
ÎN CARE ESTE. E SMULS
PENTRU A CĂTA OARĂ OARE
DE LÂNGĂ FAMILIE. EL,
COPILUL, E SFÂȘIAT!!!

Când am realizat ce trăiri sunt în sufletele fetiței noastre, cât de greu îi este cu noi și cât de singură a fost, am crezut că o să îmi explodeze capul de furie, vină și rușine. Și eu, și Aura, în toată perioada de dinaintea adopției, ne făcuserăm niște șabloane, niște modele despre cum trebuie să fie un părinte și cum trebuie să fie un copil. În zadar am încercat să ne potrivim în șabloanele alea și în zadar am îndesat-o pe Daria în șablonul pregătit pentru ea. Nu am reușit decât să chinuim copilul, dar și pe noi. Părea că suntem incapabili să gândim coerent, eram în permanență nervoși, pe noi și pe fetiță (*doar Dumnezeu știe de ce și pe ea*) și asta ne făcea să ne simțim și vinovați. Din cauza vinovăției, cădeam în extrema cealaltă. De unde eram foarte rigizi, cu reguli foarte stricte, din vinovăție suspendam toate regulile (*ca să ne ușurăm conștiința*). Lucrul acesta bulversa și speria copilul și mai tare... brrrr, a fost un dezastru catastrofal de groaznic... nu am cuvinte...

Într-un final, când am început să fim mai coerenți și mai consecvenți în ceea ce facem și în ceea

ce vrem de la bietul copil, totul a început să capete un sens. Acum, după aproape doi ani (23.09.2023 – 06.09.2024), pot spune că lucrurile AU ÎNCEPUT să intre pe un făgaș normal, repet, AU ÎNCEPUT...

Deci nu dezarmați! Totul durează. Lucrați cu un suflet de copil, fragil și pur, dar care cine știe de câte ori a fost nevoit să se adune după ce a fost sfâșiat și spulberat în cioburi, chiar de persoanele cele mai apropiate lui. Fiți blânzi, fiți înțelegători, constanți și fermi, cuprinzători și iubitori. Nu doar cu copilul, ci și cu voi. O să aveți nevoie...